

sem jo storil. Zaklad znaša tisoč tolarjev. Obresti od tega denarja naj uživa Vrbanetova vdova, dokler bo živa; pozneje pa naj bo ta denar dota njenim hčeram. Ali ti je to všeč, Mina?»

»In še kako!« vzklikne Mina, ganjena v dno duše. In objemši brata nadaljuje: »Zdaj sva zopet bogata in vesela! Siromaki in bolniki naj uživajo najino podporo!«

»Tako bodi in ostani!« pritrdi stric Martin. »Prav je govoril pesnik, ki je pisal:

Ne misli tega mi nikar:
Največja sreča je denar!
Ne! Zadovoljnost le srcá —
ta pravo srečo tu ti dá!...

Polž.

Deček:

Oj, počasi polž se kreče,
dolga je njegova pot;
hodi res, lahkó se reče,
teden dni iz kota v kot!

Oče:

Nič se, Tinček, mi ne čudi,
če počasen je takó;
ti ne bil bi boljši tudi,
da ti breme je težkó!

Svojo hišico polž nosi,
da resnica je, poglej;
kóga pomočí li prosi?
Sam le vlačí jo naprej!

Ti bi bridko se potožil,
ko bi nosil stol samó;
če bi mizo si naložil,
zgrudil bi na tla se z njo!

„Oče!“ pravi Tinček živo,
„vsega tega nisem znal;
sodil pa ne bom več krivo,
čast le polžu bom dajal!“

Janko Leban.

